

Betania

Dzisiejsza Betania nosi nazwę el Azarijeh, czyli "Łazarzowo" i jest zamieszkała przez Palestyńczyków, wśród których są chrześcijanie i muzułmanie.

Za czasów Pana Jezusa była niewielką wioską położoną na zboczu Góry Oliwnej, przy drodze prowadzącej do Jerycha. Od Jerozolimy dzieli ją tylko 2700 m.

Niedaleko nad wodami rzeki Jordan Jezus przyjął chrzest z rąk św. Jana Chrzciciela (por. J 1,28).

W Betanii mieszkało zaprzyjaźnione z Jezusem rodzeństwo Maria, Marta i Łazarz.

"A Jezus miłował Martę i jej siostrę, i Łazarza".

W Betanii stał także dom Szymona Trędowatego, w którym nastąpiło namaszczenie Jezusa drogocennymi olejkami (por. Mt 26,6-13).

Do Betanii udał się też Jezus na nocny wypoczynek po uroczystym wjeździe do Jerozolimy i wizycie w świątyni (por. Mk 11,11, Mt 21,17).

W Betanii chorował Łazarz, brat Marii i Marty, który zmarł, a którego Jezus wskrzesił.

Niedaleko stąd miało także miejsce wstąpienie do Nieba (por. Łk 24,50-51).

Betania już od pierwszych wieków chrześcijaństwa jest ważnym punktem podczas pielgrzymek do Ziemi Świętej.

W czasach Królestwa Jerozolimskiego w Betanii znajdowały się dwa kościoły: św. Łazarza zbudowany nad jego grobem i drugi, w miejscu, w którym stał dom jego siostr, Marty i Marii.

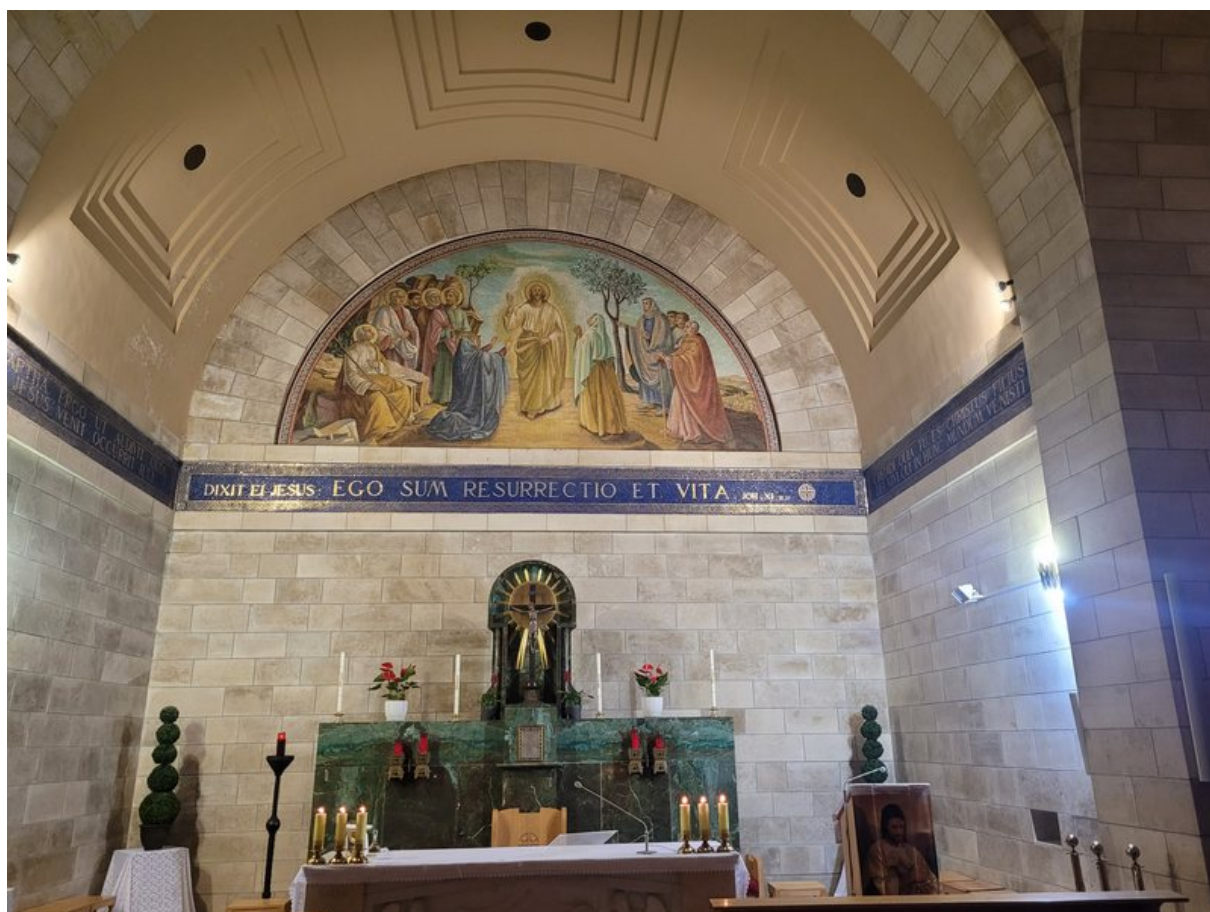
Na początku XII w. kościół i klasztor św. Łazarza otrzymali na własność kanonicy Grobu Świętego.

Gdy Jerozolima dostała się pod władzę muzułmanów, kościoły zostały opuszczone, a pod koniec XVI w. ruiny kościoła św. Łazarza przekształcono w meczet i w ten sposób krypta Łazarza stała się niedostępna dla chrześcijan.

W 1889 r. teren zajmowany przez drugi z kościołów został wykupiony przez Kustodię Ziemi Świętej, jedną z prowincji zakonu franciszkanów.

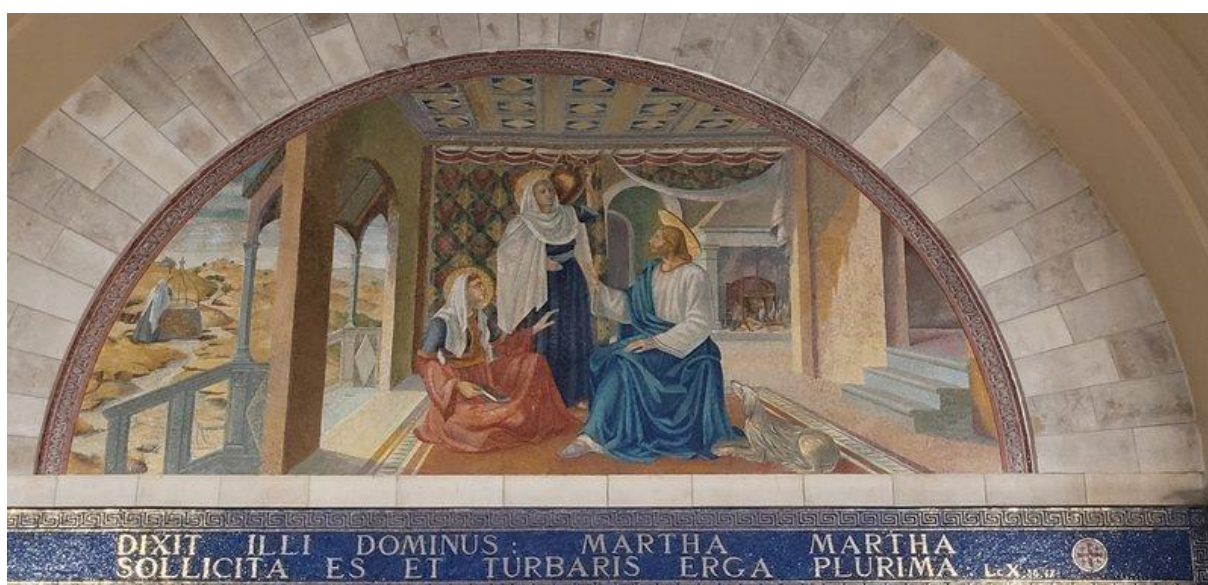
W latach 1952–1953 według projektu Antonio Barluzziego wybudowano Kościół św. Łazarza, upamiętniający grób Łazarza i gościnny dom Marty, Marii i Łazarza.

W budowlę zostały wkomponowane pozostałości dawniejszych kościołów. Zachowana jest też krypta Grobu Łazarza (z 1613 r.) oraz fragmenty klasztoru Benedyktynek z XII wieku.

Kościół nie posiada okien, oświetlony jest światłem wpadającym przez otwór w kopule. Wnętrze zdobią liczne mozaiki tematycznie związane ze zmartwychwstaniem.

Na lewo od wejścia znajduje się mozaika, która ukazuje nauczającego Jezusa, zasłuchaną Marię (i psa) oraz krzątającą się Martę (por. Łk 10, 38-42).

Nad wejściem do kościoła znajdujemy inną scenę ukazującą Jezusa z uczniami zasiadającego u stołu w domu Szymona Trędowatego. Do Jezusa podchodzi Maria i namaszcza Jego stopy funtem olejku nardowego. Jeden z uczniów, Judasz, wstaje i pyta:

"Czemu to nie sprzedano tego olejku za trzysta denarów (trzysta dniówek najemnego robotnika) i nie rozdano ich ubogim?". Jezus odpowiedział: "Zostaw ją! Przechowała to, aby mnie namaścić na dzień mojego pogrzebu. Bo ubogich zawsze macie u siebie, Mnie zaś nie zawsze macie" (J 12,1-11).

W ten sposób Maria z Betanii wykonała wobec Jezusa element żydowskiego obrzędu pogrzebowego (Mk 16, 1), zapowiadając w ten sposób Jego zbliżającą się śmierć.

Mozaiki na prawo od wejścia i za głównym ołtarzem nawiązują do wskrzeszenia Łazarza.

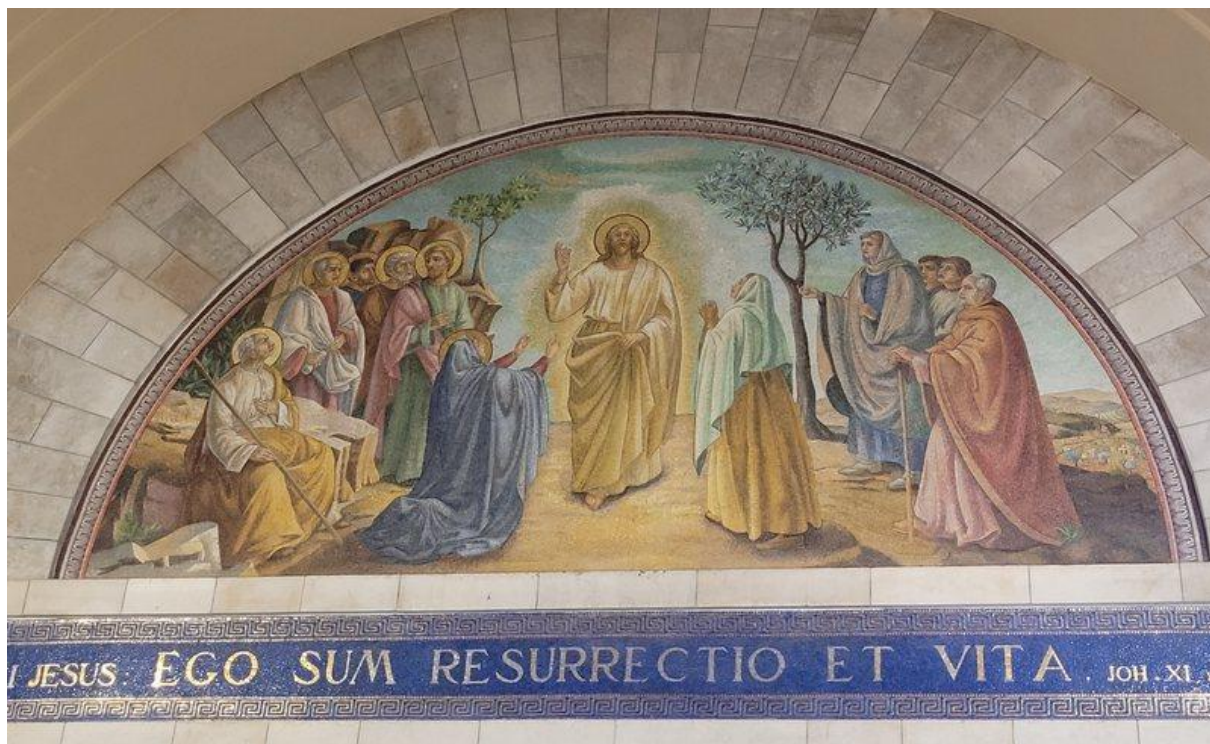
W apsydzie kościoła widać Jezusa w otoczeniu Apostołów oraz Martę, która wyszła naprzeciw Jezusowi.

Z prawej strony inna mozaika pokazuje Jezusa i osoby zgromadzone wokół grobu. Jezus woła: "Łazarzu, wyjdź na zewnątrz!". Z grobu wychodzi "zmarły, mając nogi i ręce przewiązane opaskami, a twarz jego była owinięta chustą". Działo się to zaledwie kilka dni przed śmiercią i zmartwychwstaniem Jezusa.

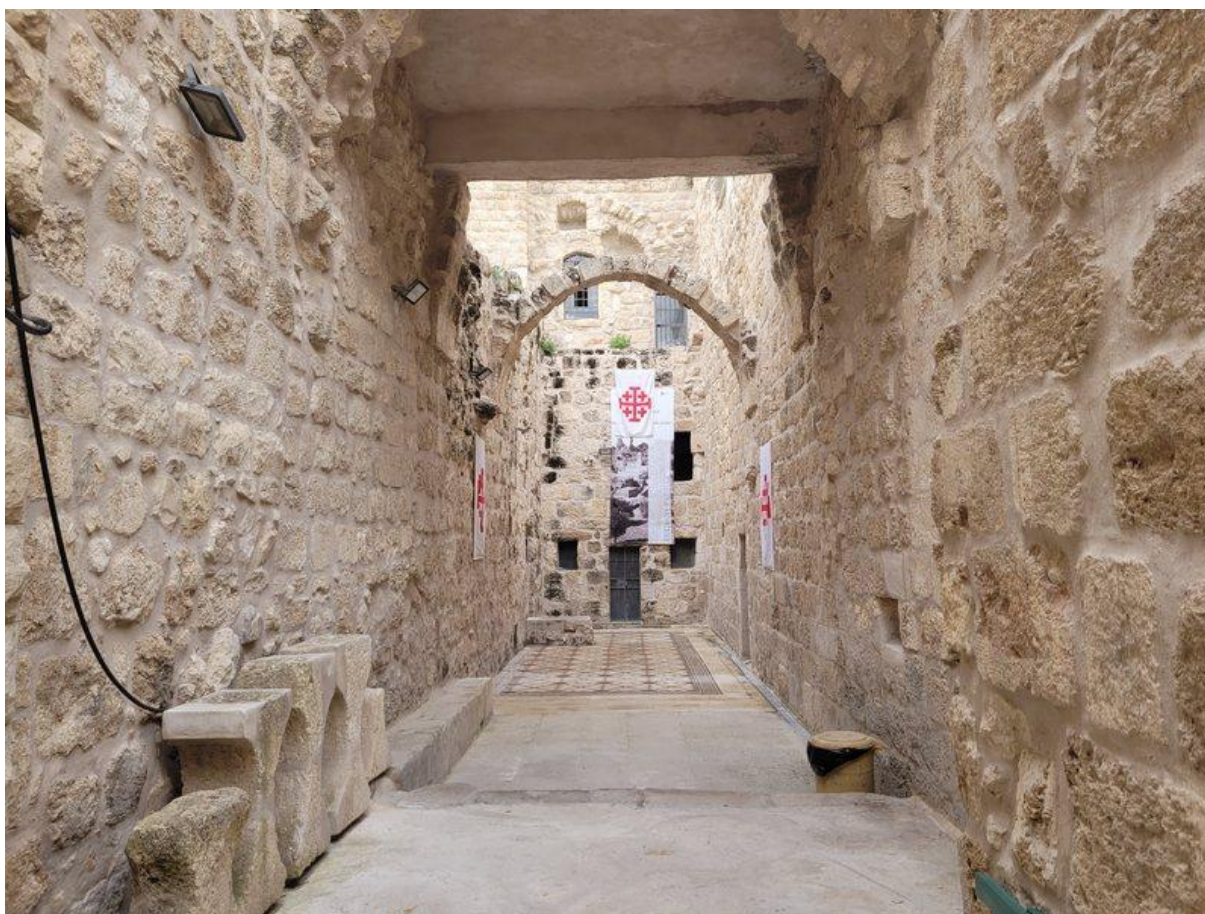

PATER UT CREDANT QUIA TU ME MISISTI HAEC CUM
DIXISSET VOCE MAGNA CLAMAVIT LAZARE VENI FORAS. JOH. XI. 23-24

Współczesny kościół franciszkański, formą nawiązujący do rzymskiego grobowca, został wybudowany na pozostałościach starszych budowli.

Na dziedzińcu i w kościele można zobaczyć pozostałości mozaik kościołów z IV i V w.

